

ZENTAI LÁSZLÓ

Mikor jön az öreg?¹

„Mindenkiért időben el fogok jönni! Egészen biztos, hogy senkit sem fogok itt felejteni, egyetlen élőlény sem maradhat örökké ezen a földön, mert ez a dolgok természetéből következik. Ha megszülettetek, meg is fogtok halni! Ez alól nincs felmentés, nincs lehetőség fellebbezésre!” – hallotta ál-mában, s mintha a tálalószekrény üvegvitrinjéből jött volna a jeges, kísérteties hang. Látta Leonardo da Vinci öregkori arcát, ahogy a szentenciát lassan, tagolva mondja, a szája nyugodt, a tekintete beletörődő, megfontolt, több mint atyáskodó, hullámos ezüsthaját félelmetesen fújja a szél.

Azonnal felriadt ebből a szörnyű látomásból. A hálóinge teljesen átnedvedett. Jenő a sötétben megtapogatta önmagát, erős pulzálást érzett a mellkasában. „Igen, akkor megvagyok, de hol is?” – kérdezte magában. Körbenézett és rögtön nyugtázta, hogy az ágyban, az asszony ott szuszog mellette, egyenletesen. Pánikra semmi ok, de azért le kellene menni a nappaliba, megnézni azt a tálalószekrényt, nem zörögnek-e az ólomkristály poharak, nincs-e rendellenesség, meghúzhatná valamelyik felnyitott konyakosüveget, az asszony most biztosan nem szólna érte, meg különben is mélyen alszik. Eldöntötte, hogy lemegy, pontosabban leoson a sötétben, majd a nappaliban felkapcsolja a villanyt, kioldja a riasztót és megvizsgálja a tálalószekrényt. Felkelt és az ajtó felé indult. Még csak a kilincset fogta meg, amikor megszólalt Irma, a felesége:

– Hova mégy? Valami baj van, szívem? – kérdezte és felkapcsolta az éjjeliszekrény lámpáját.

– Semmi, szívem. Lemegyek és megnézem, hogy a hátsó kertkaput bezártam-e. Nem biztos, hogy kulcsra zártam az este, amikor bejöttünk a kisházból – felelte kicsit bizonytalanul.

– Ilyen marhaság miatt ébreszted fel az embert? – méltatlankodott álmosan az asszony. – Szerintem jó lesz az reggel is. Gyere, fekjüdj vissza! – kérlete emberét.

– Meglesz az gyorsan – válaszolta. – Két perc és itt vagyok. Rögtön visszabújok melléd...

– Menjél, ha már ilyen bolond vagy – válaszolta beletörődve az asszony, és magára húzta a paplant.

Jenővel mostanában egyre gyakrabban fordult elő, hogy elbizonytalanodott valamiben. Egyszerűen nem úgy emlékezett a közelmúltban végbement

¹ Ez a címadó elbeszélés a szerzőnek az idei Ünnepi Könyvhéten megjelenő kötetében.

eseményekre, egy-egy saját cselekedetére, ahogy azokat átélte vagy végigcsinálta. Egészen más sorrendben rakta össze azokat. Néha az elvégzett munka folyamatait cserélte meg, máskor az előtte vagy vele zajló történések menetét keverte össze. Bosszantotta, mert leginkább a precizitásáról, az idézőképességéről ismerték a rokonai, a kollégái és a barátai. A régmúlt idők mozaikképeit pillanatok alatt összerakta, felidézte vagy megelevenítette, de a tegnapi történéseket egyre nehezebben citálta a maguk tényleges folyamatában. „Itt van a kertkapu esete” – gondolta.

– Miért vagyok ennyire bizonytalan a bezárásában? – bosszankodott hangosan, lefelé menet a lépcsőn.

Kioldotta a riasztót és a nappali ajtajából kilépett a hátsó teraszra. A telihold ezüstössé varázsolta a kertkapu melletti tujasort, e nagyon féltett, sokat babusgatott, gyönyörű smaragdzöld kardokat, amelyek túlnőtték már a házat. A kapu nem nyílt, a benne felejtett kulcsot kihúzta a zárból és a teraszra néző ablak párkányára tette. Ott volt a kulcs állandó helye, ha kimentek a kertbe, nem kellett keresgélni. Visszament a házba. A kijárati, fémkeretes üvegajtó kilincset lefordította függőleges irányba, mert az úgy zárt. Már a riasztókódot készült bepötyögni, amikor eszébe jutott: „Hát tényleg bolond vagyok! A tálaló miatt jöttem le és arra rá se néztem”. A csillár összes lámpáját felkapcsolta. Fényárban úszott a majdnem három és fél méter hosszú szekrény, mintha egy gálaműsor díszlete lett volna, de az öreg Leonardót sehol sem találta. Az ólomkristály poharak, a meissenai süteményestálak és a hollóházi kapucsínóskészlet darabjai mozdulatlanul álltak. Fejmagasságból a poharak alját is megtöltötte a fény. A tárgyak porcelánhideg némaságukban őrizték méltóságukat. Jenő megkereste a konyakjait, de mindegyik flaska bontatlanul feszengett az üvegpalcokon. Csalódottan beriasztotta az alsó szintet és visszament az emeletre. A hálóban nem kapcsolt villanyt, úgy bújt az ágyba. Irma félálomban kérdezte, hogy minden rendben volt-e, de kásás szavaiból érződött, hogy a kérdésre már nem várja meg a választ. Újra elaludt. Jenő megnézte az éjjeliszekrényen álló órát. Fél hármat mutatott. „Jó lenne még két-három órát szunyálni” – gondolta, bár érezte, hogy teljesen elhagyta az álom, fáj a háta, csak forgolódott az ágyban és belebámult a vaksötétbe. Ismerte már ezt a rohadt állapotot, mert többször előfordult az utóbbi években, hogy alig várta a hajnalt, amikor lassan átszűrődött a fény a redőnyréseken.

Reggel korán lement elkészíteni a kaját. Bekapcsolta a rádiót, de nem nagyon figyelt a műsorra, inkább arra összpontosított, hogy mindent jól tegyen. Nem akart gépies lenni, mert nagyon nem szerette azokat, akik így éltek az életüket és minden mozdulatuk önműködő volt. Lélek nélkül semmit nem lehet csak úgy megcsinálni, mert ha nincs benne tűz, víz, fény és hang, akkor semmit sem ér. Egy sima mozdulatnak is van fénye, denevérhangú üzenete, tűz áradhat belőle és hullámok ölelkezhetnek benne. Ahogy át-

nyújtja az ember a másiknak a kakaóspoharat, a kávé, a megszelt kenyeret, a húst, mind-mind csupa gesztus. Mindent megmutat egy-egy mozdulat, ha ki akar valamit fejezni. Ha nem, az akkor annyit is ér...

Irma is hamarosan lejött, megfésülködött és rendbe szedte magát. Leültek reggelizni. Keveset ettek, de jóízűen. Látszott, hogy nem zabálni akarnak, hanem éhüket és szomjukat oltani. Szertartásszerű, már-már rituális mozdulatok kísérték az étkezést. A kés, a villa, a kiskanál és a teáskanál siklott a kezükben, némelyiken megcsillant a reggeli nap sugara.

– A városba kell utaznom, a fogorvosommal délelőtt fél tizenegyre beszéltem meg találkozót. Elvihetem a kocsit? – kérdezte Irma.

– Nyugodtan, ma nem kell bemennem a képviselőházba. Itthon dolgozom. Kaptam ugyan feladatot a frakcióvezetőtől, de azt gépen is el tudom küldeni – válaszolta a férj. – Csak lassan és figyelmesen vezess, annyira elvadultak az emberek, rettenetes ez a mai közlekedési erkölcs! Nehogy neked menjen valami barom! – toldotta meg választát. – Menj, csak készülődj, tolláskodj, majd én elmosogatom a törmelékeket! – nevetett imádott asszonyára.

A felesége csodálatos, tengerkék, lenge ruhát vett föl, kis aranysárga övvel húzta meg a derekán. Jobban kiemelte az alakját, passzolt a melírozott, szőke hajához. Kívánatosan gyönyörű volt, pedig már elhagyta az ötödik ikset. A társaságban gyakran ugratták az embert: „Jenőkém! Hoztad a lányodat?” – harsogták néha kórusban és volt ennek valami alapja, mert ez a hivatalnokember, bizony, jóval idősebbnek nézett ki a felesége mellett. Különösen megroggyant a gerincműtétje óta. Fiatalosságát annak köszönhette, hogy az asszony drága, elegáns öltönyökbe bújtatta, ha bement a hivatalba. Úszni járatta, meg szobakerékpárt vett neki az egyik megüresedett gyerek-szobába. Igyekezett karbantartani az urát.

Irma fél tízkor hajtott ki a garázból, csókot küldött Jenő felé és elindult a nagyvárosba. Jenő lehajtotta a garázs ajtaját, belülről bezárta, a bejáratú lépcsőkről még tudott integetni az asszonynak.

Eltörölte az edényeket és leült dolgozni. A frakcióvezető előző nap arra kérte, hogy a nyugdíjrendszer előnyeiről, más európai rendszerekkel szembeni erőnyeiről készítsen ütős vázlatot. Nem kell részletezni, ha szükség lesz rá, akkor majd kibonthatja. Éppen ettől volt húzós a feladat, mert jó vázlatot csak az tud írni, aki teljességgel ismeri a rendszert. Ahhoz viszont sokféle szempontot kell figyelembe venni. Jenő két egyetemen is tanította a társadalombiztosítást. A kapott feladat hálás volt, mégis valahogy mindig elakadt, folyton elkalandoztak a gondolatai. Ahogy leütött néhány sort, azonnal elakadt a gépelés lendülete, mert megtörte gondolatait az öregember arca. Egyre csak Leonardo álombéli mondatai jutottak az eszébe. Miért ő személyesítette meg a kaszást? Kinek üzent, és miért pont vele? Miért olyan erősen nyomatékos hangsúllyal és tagoltsággal mondatta vele azt, amit? Egyáltalában miért pont neki? Folyamatosan igyekezett visszatérni

feladatához, de minél erőszakosabban szeretne volna elhessegetni magától Leonardo mondatait, annál nagyobb erővel bénították a munkában. „Mindenkiért időben el fogok jönni! De hát mit jelenthet ez a mondat? Mit akart ezzel nekem mondani?” – marcangolta Jenőt valami nagyon belső hang.

Félretette a vázlatot, lementette az addig elkészült szöveget a számítógépasztalra és kiment a kertbe. Dél körül járt az idő, kellemes árnyat kínáltak a kis kertet körülölelő tuják. Különösen a legnagyobbat szeretne, mert azt a hamis cédrust körbe is kellett kötelezni, annyira szerteágazóra nőttek az ágai. Úgy állt a kert egyik sarkában, mint valami gúzsba kötött, hatalmas toronyőr. A Nap a lakópark fölött ontotta sugarait. Nyár végi csend uralkodott. Az emberek többsége nem tartózkodott otthon, a munkahelyükön dolgoztak. Csupán néhány iskolás lány sétált a lakópark felső útjain. Egy nyomorult kölyökkutya vonyítását hallotta már napok óta. Az a hülye, normálatlan gazdája minden reggel kikötötte a teraszra, hogy meg ne szökjön, és elment dolgozni. Délután négy körül maradt abba a kutyasírás. Irma többször is mondta, hogy fel kellene jelenteni azt a barmot. Nem elég, hogy az ilyenek kijönnek a panelből és lelakják a saját házukat, még állatot is kínoznak! Jenő is így gondolta, de akkortájt az asszonynak nem mondta. Most napozott egy kicsit, aztán újra bement, hogy az automata kávéfőző-géppel kapucsínót készítsen magának. Nem volt éhes, meg egyre jobban dühítette, hogy még mindig nem birkózott meg azzal a nyomorult, pitiáner kis vázlatral. Megitta a kávé és újra odaült a gép elé. Folytatta a vázlatírást, de csak kínlódott. Beírt egy mondatot, aztán rögtön törölte. Vacakolt vele, mint a nőtény kutya, amikor a kölykeit rendezzi az alomban. Ha kívülről figyeli valaki, akkor biztosan azt gondolná, hogy szenved ez az ember, nehezebbé esik a fogalmazás, de az is lehet, hogy nem ott jár az esze, mert nem is azzal foglalkozik, amit ír, vagy ez a kapott feladat érdekli a legkevésbé, mert valami más foglalkoztatja. Igen, Jenő teljesen belegabalyodott az éjjeli mondatokba, rabul ejtették az öreg mester szavai... Dühösen felkelt a géptől, mert egyszerűen megbénította a gondolkodását, minden fordulatnál visszatért elméjébe a „mindenkiért időben el fogok jönni” fenyegető, sejtelmes felszólítása. Pedig rutinfeladat, amit kapott. „Egy született Jeney csípőből kirázza!” – nyugtatta magát. Kikapcsolta a gépet. Lesétált a hegyről, egészen a település egyetlen élelmiszerboltjáig, hogy vegyen magának egy nagy üveg Coca-Colát. Azzal a reménnyel indult útnak, hogy talán találkozhat valami ismerőssel, talán beszélgetnek egy kicsit, aztán estig csak elkészül azzal a könnyű vázlatral. Addigra már az asszony is hazaér, majd összeütnek egy sonkás-tojásos valamit. Elgondolásával ellentétben azonban nem találkozott egy árva lélekkel sem, csak a boltban váltottak néhány érdektelen mondatot a pénztárosnővel.

Otthon újra bekapcsolta a számítógépet, meghallgatott néhány zeneszámot a You Tube portálon, többnyire Bee Gees-dalokat, ifjúsága és első diákszerel-

me kedvencei közül a Holiday-t vagy ötször meghallgatta. Felesége is szeret-e ezeket az örök életű, egy korszak ifjúságának életérzését a világnak tolmácsoló számokat. Ismét nekiesett a vázlatnak. Úgy érezte, most menni fog, most be tudja fejezni. Szabályosan csépelte a billentyűzetet, szaladtak a gondolatai, ujjai alig győzték követni azokat. Fél négyre végzett az anyaggal. E-mailben elküldte a titkárságra. Alighogy továbbította a levelet, csöngettek. Amikor kilépett a házból, a kerítés előtt egy rendőrségi autó állt az úttesten. Jenőt egészen a kertkapuig vitte a lendülete. Még mindig nem gyanakodott semmire. Kinyitotta a kerítés ajtaját és köszönt az egyenruhásoknak.

– Hadnagy Sándor rendőr főtörzsőrmester vagyok a megyei közlekedésrendészettől – tisztelgett az akkor már megszeppent embernek.

– Jeney Jenő urat keresem.

– Én vagyok – válaszolta zavartan.

– Beengedne bennünket?

– Persze, jöjjenek csak! – hívta az egyenruhásokat.

Amikor beértek a házba, a főtörzs forgalmi engedélyt, slusszkulcsot, mobiltelefont, valamint egy női kistáskát tett a konyhaasztalra. A felesége táskája volt. A rendőr azonnal elhadarta – hisz’ volt már ebben rutinja – a hivatalos szöveget:

– A feleségét súlyos baleset érte a Szerencs utcai kereszteződésben ma, 13 óra 14 perckor. Egy tehergépkocsi – a tilos jelzés ellenére – ráhajtott az autópályára és oldalról frontálisan ütközött az önök LCD-699 forgalmi rendszámú személygépkocsijával, amelyet a felesége vezetett. Jeney Jenőné mentőhelikopterrel szállították az Országos Traumatológiai Intézetbe. Mi helyszíneltünk a munkatársaimmal. A mentősök szerint nem sok esély van arra, hogy a felesége életben maradjon. Sajnos, már a helyszínen kétszer újra kellett éleszteni. A vizsgálati jegyzőkönyvet postai úton fogjuk küldeni.

– Kérem, ha gyorsan összekapom magam, bevisznek a városba? Bevisznek a metró végállomásáig? – kérdezte alig titkolt fájdalommal, és megrendültséggel a férj. – No persze, ha nem szabályellenes – tette hozzá.

– Kivételesen jöjjön nyugodtan! A kocsiban megvárjuk – mondta szinte egyszerre a két rendőr.

Jeney két perc alatt összekapta magát. Autóstáskájába rakta iratait, pénztárcáját és mobiltelefonjait. Irma telefonját is beszorította a táskába. Be se riasztotta a házat, csak szaladt le a lépcsőn, aztán mégis visszarohant, hogy valami hálóinget vigyen a kórházba az asszonynak, amit begyömöszölt egy nejlonszatyorba. Egészen az épület bejáratáig vitték. Útközben folyamatosan hallotta a járőrök egymás közötti beszélgetését. Amikor elköszönt a rendőröktől, csak annyit mondott neki a főtörzs:

– Kérem, ne említse senkinek, hogy velünk utazott, mert tiltja a szabályzat!

Felrohan az intézet lépcsőjén és a földszinti információs szolgálatnál érdeklődött. A pultnál rövid telefonálás után közölték vele, hogy a felesége a harmadik emeleti műtőben van.

– Felmehetnek? – kérdezte meg sem várva a választ, és rohant a lifthez. Ahogy fent kiszállt a felvonóból, rengeteg eligazító táblába ütközött. Kórtermek, mosdók, vizsgálók – olvasta a balra mutató nyilakon, aztán a jobbra mutató táblán meglátta a MŰTŐK feliratot. Rohant végig a nappal is feleslegesen megvilágított folyosón. Két betegszállító várt az I-es és II-es számú műtő lábadozója előtt. Ők benn fekvő betegekre vártak, de nem tudtak segíteni Jeneynek. Leült a III. terem előtt, ahol gyanította, hogy a feleségét műthetik. Nem hallott hangokat, de az ajtó tejüvegén erős fény szűrődött ki. A betegszállítók egy negyed óra múlva eltolhatták saját betegeiket a másik két operációs terem lábadozójából. Már három órája ott ült. Meg sem mozdult, a műtőből sem jött ki senki.

„Mit csinálhatnak ennyi ideig a feleségemmel?” – gondolta. „Jaj, hát tényleg bolond vagyok!” – nyugtatta saját magát. „Hát az életéért küzdenek, te ostoba!” – konstataulta magában a tényeket.

Nagy sokára kijött valaki a műtőből. Odarohant hozzá.

– Kérem! Jeney Jenő vagyok. Itt műtik a feleségemet? – kérdezte a fehér maszkos orvostól.

– Igen, azt a hölgyet operáltuk, akit az autópályáról hoztak 13 óra 45 perckor helikopterrel. Nem mondhatok semmit. Majd a főorvos úr, ha kijön – hártotta el magától a kérdés további lehetőségét. – Várjon, kérem, várjon türelemmel!

Irma férje várt tovább, mit is tehetett volna, de nem kellett sokáig várnia. Két perc múlva kilépett az operációt vezető főorvos. Hozzá is odament és – ebben az épületben – ma már harmadszor mondta el a nevét.

– Kohári doktor vagyok – mutatkozott be a főorvos. – Kérem, mi minden tőlünk telhető elkövettünk, de olyan súlyos belső szervi roncsolódásai voltak az ütközés következtében, hogy mesterségesen sem tudtuk fenntartani a vérkeringését. Fogadja részvéteimet!

Jenő leült a lábadozó előtti padra. Azt se tudta, hogy miért ült oda vissza, hiszen több mint három órát már odaszögezte a várakozás, a bizonytalanság, a remény és a mélységes önmarcangolás. Utóbbi a halálhír vételével kezdett rajta elhatalmasodni. „A csüggedő reménytelenségben is lehet bízni, mert az is átfordulhat kapaszkodásba. A Jóisten is segíthet, ha nekünk, embereknek már nem sikerült...” – gondolta. Mintha fel sem fogta volna a megváltoztathatatlan tény, az orvosra ordított:

– Adják vissza a feleségemet!

– Nem érti, uram? A felesége meghalt – mondta Kohári doktor. – Értse meg, tehetetlenek voltunk. Még egyszer mondom, meghalt. Fogadja részvéteimet! – köszönt el, s gyorsan eltűnt a folyosón.

Jeney végre megértette. Ez a széles vállú, kisportolt, erősen őszülő ember akkor ott nagyon összetöpörödött, majdnem belesüllyedt a fehér, kórházi padba. Merev szemekkel bámulta a nyálkászöld, undorító színárnyalatú linóleumos padlót. Tekintete hosszú percekig egyetlen pontra szegeződött. Oda, ahol az operáló orvos állt. A szempillái is mozdulatlanok maradtak. Még mindig nem akarta elhinni, hogy Irma elment. Hiszen csak a fogorvosát kereste fel, és gyanútlanul jött hazafelé, és óvatosan vezette az autót; ahogy megbeszélték, mindig óvatosan és a legkörülményesebben közlekedett. Erre jön egy barom, egy tetű, egy félkegyelmű és eltíporja a feleségét, akár egy férget.

– A Jóistennek most igazságot kellene szolgáltatnia! Vissza kellene adnia a feleségét, aki ártatlan volt, vértlen és gyönyörű – mondta a nővérnek a kórház alagsori patológiáján, miközben a főorvosra várt. Az egészséges volt, figyelmesen végighallgatta Jeneyt. Elmondta a főorvosnak, hogy egyetemi hallgató gyerekei csak öt nap múlva térnek haza a római tanulmányi kirándulásról. Megállapodtak abban, hogy a jövő hét elején adják ki az engedélyt a holttest elszállítására, így a család minden tagja jelen lehet a temetésen. Majdnem meghajolt, amikor kezet fogtak és megköszönte a köpenyes ember jóságát. Elhagyta az épületet. Reflexszerű mozdulattal a zsebébe nyúlt, kereste a slusszkulcsot, amit reggel a felesége kezébe adott.

„De minek? Nem lehetek ennyire ostoba!” – legyintett saját magára és átballagott az út másik oldalára. Nem akart még hazamenni, teljességgel elviselhetetlen lett volna már most bezárkózni az otthonukba. Ma délután képtelen lenne elfogadni, hogy a felesége már soha nem fog a házba hazatérni. Pedig milyen boldogan beszélgettek tegnap délután a kiskertben. Ő sört ivott, Irma narancslevet facsart magának a turmixgépen. Eltervezték, hogy a gyerekekkel közösen fogják megünnepelni a 25 éves házassági évfordulójukat. Senki más nem lesz ott, csak ők négyen. Milyen jó lesz újra együtt gyönyörködni a két egyetemista lányban, akik nemcsak külsőre formázzák az édesanyjukat, hanem a lelkükben is hasonlítanak rá. Két gyönyörű angyal! Az ő kicsi lányai, akiket óvodás korukban minden este a térdein lovagoltatott.

– Gyí, paci, gyí! – sikongattak a szobájukban. – Gyorsabban, apuci! Gyorsabban szaladjon velünk az a ló! – kiáltozták ujjongva. Alig akartak lefeküdni, mindig Irma szólt rájuk:

– Csajok! Irány az ágy! Reggel meg nem akartok kimászni belőle!

Úgy nőtt fel ez a két tücsök, hogy szinte észre sem vették. Nem volt velük soha semmi gond, mert maguktól tanultak, rendben tartották a saját szobájukat, egyetlen csalafinta füllentést sem eresztettek meg soha a családban. Ha zúr volt a gimiben, azt is azonnal tudatták a szülőkkel. Ugyanabban a 12 osztályos gimnáziumban kezdték az iskolát, csak egy év különbséggel. Aztán mindketten bejutottak az egyetemre. A nagyobbik lányt jogra, a kisebbiket bölcsészkarra vették fel, magyar-történelem szakra. Fiúk, udvarlók se-

hol a láthatáron. A nyarakat ők is végigdolgozták és a végén mindig együtt nyaraltak a szüleikkel.

Irma elégedett volt a lányaival. Nem egzecírozta őket, de megkövetelte a rendet. Nem adott utasításokat, de a kéréseit nem lehetett visszautasítani. Tanárként tudott bánni a saját gyerekeivel. Nemcsak tanulta, hanem értette is a pedagógiát...

Jeney Jenőt az emlékeivel együtt a lábai vitték ki a körútra. Egyszerűen képtelen volt eldönteni, hogy mikor hívja fel a lányait. Még ma beszéljen velük vagy csak holnap? Talán az lenne a legjobb, ha majd akkor közli velük a lesújtó tragédiát, amikor hozza őket hazafelé a repülőtérrel. „A valószínűségben persze, ez sem lenne jó megoldás. Sokkolná őket” – töprengett magában. Elképzelte, ahogy a reptéri váróban rohannak feléje, boldogan mosolyogva mesélnek, csiripelnek – egymás szavába vágva – mint a kiscsókák, majd beülteti őket az autóba, és az úton csak úgy közli a gyanútlan lányokkal, hogy meghalt az anyjuk. Ez nemcsak brutális megoldás, hanem érzéketlen és ostoba is. Beülnek egy másik autóba, nem abba, amelyikkel az anyukájuk kihozta őket a reptérre, mert ugye, az már a roncsstelepen van, és akkor az apukájuk – vezetés közben – csak úgy elmondja nekik, hogy Irma már soha többé nem fogja őket magához ölelni, mert meghalt. Ismeri a lányait, ez mindkettőt leterítené. Nem tudta eldönteni, hogy mit tegyen, csak ment, s már a Nyugati téren is túljutott, amikor kistáskájában megcsörrent a mobiltelefon. A kijelzőn a nagyobbik lánya nevét olvasta. Jeney nem akarta felvenni. Képtelenség fogadni ezt a hívást. Még nem készült fel erre a beszélgetésre. Aztán mégis megnyomta a fogadás gombot:

– Szia, kicsikém! Majd este visszahívlak benneteket... – akarta mondani, de Adéltól már ömlött a szó:

– Édes apucikám! Róma gyönyörű. Nemrég jöttünk ki a vatikáni múzeumból, most itt állunk a Szent Péter téren – újságolta lelkesen. – Míra annyi fényképet csinált az okostelefonjával, hogy betelt a memóriája – hadarta. Érződött, hogy az élményeket akarja megosztani. Jeney összeszorított fogakkal hallgatta a lelkes beszámolót, de nem tudta eldönteni, hogy örüljön vagy sírjon. Ilyenkor mit kell tennie egy apának? Ebben a helyzetben képes-e valamit mondani? Két percig némán figyelte Adélka hangját. Elképzelte a lányait, ahogy ott állnak a téren, csodálják a bazilika hatalmas kupoláját. Sóhajtani sem mert, nehogy gyanút fogjon a lánya. Aztán erőt vett magán és közbevágtott:

– Oké, kicsikém, oké! Nagyon örülök. Majd este beszélünk. Most benn vagyok a városban és alig hallak benneteket ebben a zajban – szabadkozott és elköszönt a lányától, aki még nem tudhatta meg, hogy félárva a húgával együtt, mert elvesztette az anyukáját... Majd később, majd este muszáj lesz megtudnia. Addig haladékat kaptak ők is, meg az édesapjuk is. A felesége

telefonját végleg kikapcsolta. Hadd zörögje mindenkinek a gépi hang: „A hívott szám pillanatnyilag nem kapcsolható!”

Erősen sötétedett már, amikor hazaérkezett. Bezárta maga mögött a kertkaput, de nem érezte, hogy otthon van. Megérkezett egy házba, ahonnan reggel a tengerkék ruhás feleségének integetett a lépcsőfeljáróról. Az előszobában ledobta a szatyrot, amelyből kicsúszott az asszony hálójingje, amelyet az már nem fog felvenni soha. Leült a gép elé, bekapcsolta. Bee Gees-számokat keresett, de nem adott rá hangot, így csak tátogattak a fiúk. Sehogy sem érezte magát, csak rettenetes fájdalom gyötörte legbelül, benn a lelkében.

– Legalább megnézhettem volna! – üvöltötte. – Legalább megfoghattam volna a kezét! A kezét, amely minden mozdulatával engem szeretett. A kezét, amelyet reggel még elém tette a kakaót – szakadt ki belőle a zokogás. – Ha van Isten, akkor most visszaadja nekem Irmát! – kiáltotta az íróasztalát vigyázó feszületnek. Hirtelen felugrott és átrohant a nappaliba. A csillár összes lámpáját felkapcsolta. Mereven bámulta a tálalószekrényt. Hosszan nézte ezt a hatalmas monstrumot, ahonnan álmában kiszólt neki az öreg Leonardo da Vinci. Záporoztak a kérdései:

– Hát eljöttél, ahogy ígérted? Mindenkiért, aki sorra kerül? Azt akartad tudatni velem, te rohadék, hogy ma elviszed a feleségemet? Hát tudtad velem, hát megtudtam!

Jeney a temetésig fel sem ment a hálósobájukba. Ott aludt a nappaliban, a tálalószekrényel szemben, az öreg kanapén.

